

Borka és Beni a tempomkertben

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagy falu, annak egy hosszú főutcája, annak közepén egy ház, ebben élt szüelivel Borka, a szomszédjában pedig Beni családja lakott. Borka és Beni anyukája annak idején egyszerre vártak kisbabát, a gyerekek néhány hét eltéréssel születtek, így szinte együtt nőttek fel. Gyakran jártak át egymáshoz, és nagyon jó barátok lettek. Minden nap együtt játszottak, ugráltak, futkároztak, rajzoltak, építgettek és könyveket is szívesen forgattak. Egy napon mégis csúnyán összevesztek.

Ezen a napon Beni új játékot kapott, egy kicsi robotot, amely beszélt, kis képernyőjén meséket is lehetett nézni, de játékok is voltak rajta. Benit teljesen elvarázsolta az új robotja, és minden idejét vele töltötte.

- Beni, átjössz hozzám? – kérdezte Borka.
- Nem, most nem érek rá.
- Miért? Mit csinálsz?
- Most a robotommal akarok játszani!
- És később?
- Majd később átmegyek.

Aznap Beni nem ment át Borkához. És másnap sem. Utána viszont igen, mert az anyukája átküldte. Beni átkullogott Borkához, de ott sem csinált mást, csak a robotjával játszott. Borka szomorúan állapította meg, hogy a barátja már nem játszik vele. Este Borka így imádkozott Istenhez: Istenem, nagyon hiányzik nekem Beni. Úgy szeretnék vele újra játszani! Ámen.

Beni nem imádkozott, addig nézte a robotján a mesét, míg álomba nem szenderült. Legközelebb vasárnap, a templomban találkoztak. Beni szülei nem engedték, hogy oda is magával vigye a robotot. Beni emiatt mérges volt a szüeleire, és hiányérzete is volt útközben a robot miatt. A templomban a gyerekfoglalkozáson arról beszéltek, hogy mennyi minden képes elválasztani Isten szeretetétől, mennyi minden veheti át a szeretetkapcsolatok helyét az életünkben, és mennyire magányos marad, aki lecseréli a barátokat mindenféle egyedül játszható játékokra...

1. színező

A meséhez tartozó egyes színezőknél megállva beszélgethünk a gyerekekkel arról, hogy mi fontos és mi nem fontos az életükben; hogy kihez tudnak kapcsolódni; hogy mennyi lehetőségük van; hogy mit jelent az igazság, a békesség; hogy a jó gyerekek is hibázhatnak, és mit jelent Isten áldása.

Az egyes részekhez tartozó színezőket Horváth Zsófia rajzolta. A színezők a következő mappából tölthetőek le:
https://bit.ly/TH2025-MESE_Szinezok

Beninek hiányzott a robotja, már várta, hogy hazaérjenek, és újra a kezébe vehesse a játékot. Amikor megfogta, a robot azt mondta:

– Örülök, hogy megjöttél. Már nagyon vártalak!

Benit szíven ütötte ez a mondat, hiszen eszébe juttatta Borkát, aki ugyanígy szokta köszönteni, amikor átment hozzá. Beni szíve összeszorult, nem tudta, mit is csináljon. Aztán hirtelen kikapcsolta a robotot. Eszébe jutott az is, hogy a templomban Borka milyen csendes volt, és hogy sokkal kevesebbet mosolygott, mint szokott.

Akkor lépett be a szobába az anyukája. Beni megkérdezte tőle:

- Szerintem nagyon megbántottam Borkát?
- Miért? – kérdezte az anyukája.
- Azért, mert mostanában nem játszotam vele, csak az új robotommal.
- Te mit gondolsz? – kérdezte az anyukája.
- Ha nekem hiányzik Borka, akkor biztosan én is hiányzom neki.
- Hát akkor menj át hozzá! – bátorította Benit az anyukája.
- De nem tudom, mit mondjak neki.
- Csak azt, amit gondolsz. Mondd el, hogy hiányzik a közös játék, sajnálsz, hogy túl sokat játszottál a robottal, és kérdezd meg, hogy játszik-e veled.

Beni kissé félve sétált át Borkához, tartott tőle, hogy Borka már nem akar majd a barátja lenni, amiért csak a robottal játszott Borka helyett. Amikor Borka

meglátta Benit, most is úgy köszöntötte, ahogy mindig is szokta:

– Örülök, hogy megjöttél. Már nagyon vártalak!

Beni szíve repesett az örömtől. Érezte, hogy nem csak neki hiányzott Borka, de ő is hiányzott Borkának. Rögön játszani is kezdtek. Sokat nevettek játék közben, és Beninek egyáltalán nem hiányzott a kis robot.

2. színező

Beni nagyon örült, hogy újra együtt játszhatott Borkával. Borka is örült, hogy Beni újra vele tölti az idejét, és nem egy robottal játszik helyette. Újra beszélgetni kezdtek, mindenféléről, ami érdekelte őket. Borkának lett egy ötlete:

- Beni! Mit szólnál, ha csinálnánk valami igazán újat? – kérdezte barátját.
- Mi jutott eszedbe, Borka? – kérdezte kíváncsian Beni.
- A múltkor azt mondták a templomban, hogy a kertben lehetne segíteni. Egy kis részt ki lehet gazolni, és utána ültetni is lehet valamilyen szép virágot. Képzeld csak el, lenne egy kis saját kertünk! – lelkesedett Borka. Beni szeme is felcsillant.
- Közös kert? Ahová azt ültetünk, amit mi szeretnénk?
- Igen! – lelkesedett Borka. Képzeld csak el! A templom kertészével elültetjük a magokat, aztán amikor tavasszal templomba megyünk, mindenki a mi virágainkban gyönyörködik majd!

A következő vasárnap, amikor a szüleikkel templomba mentek, már jelentkeztek is a kertésznél. A kertész nagyon meglepődött, hogy gyerekek jelentkeztek a meghirdetett feladatra, de megengedte nekik, hogy ők is gondozhassák segítségével a kertet. Így a rákövetkező napon a két jó barát már a kertben szorgoskodott a kertész vezetésével. Megismerkedtek gazokkal, amelyeket lelkesen húzogattak ki, megtanulták, hogyan kell előkészíteni a földet az ültetéshez, és hogyan kell magokat ültetni. Volt olyan feladat, amit nehéznek találtak, de biztatták egymást. Amikor egy nagyobb gaz kihúzása közben Beni a földre huppant, mindketten nagyot nevettek.

És valahogy nem csak a kert változott. A barátságuk is újraéledt, és a közös kerti munka még közelebb hozta őket egymáshoz.

3. színező

Borka és Beni ettől kezdve lelkesen jártak a templomkertbe a kertésznek segíteni. Egy alkalommal a kertész bement a templomba, hogy kicserélje az oltáron lévő virágokat, de Borkát és Benit a kertben hagyta, hogy ott munkálkodjanak. A kis barátok lelkesen láttak neki a feladatnak. Kezükbé vették a szerszámokat és munkához is láttak volna, de Borka ijedten kiáltott rá Benire:

- Beni, ezt nem úgy kell csinálni!
- Mire Beni rögtön védeni kezdte magát:
- Dehogynem! Így mutatta a kertész!
- Borka továbbra is kiállt az eredeti elképzelése mellett:

- Biztos vagyok benne, hogy ezt nem így kell csinálni!
- Persze Beni is meg volt győződve a saját igazáról:
- Én meg abban vagyok biztos, hogy ezt a szerszámot így kell használni.

A kertész a vita kellős közepén érkezett vissza, amikor a gyerekek próbálták egymásnak a saját igazukat bizonyítani – persze sikertelenül. Ennek az lett a vége, hogy nem haladtak semmit sem a kerti munkával, mert a vitával elment az idő.

A kertész bevitte Borkát és Benit a templomba, és odavitte őket egy nagy Jézus-szoborhoz. A szobor az egyik kezében egy pásztorbotot tartott. A kertész a szobor két oldalára állította a két kis lurkót. A jobb oldalra került Borka, ahonnan jól látszott a pásztorbot, a bal oldalra került Beni, ahonnan egyáltalán nem látszott Jézus pásztorbotja. A kertész megkérdezte Borkát:

- Látod Jézus pásztorbotját?
- Igen! – válaszolta Borka.
- Majd Benihez fordult a kertész:
- Beni, látod Jézus pásztorbotját?
- Nem, innen nem látom.
- Majd a kertész újra Benit kérdezte:
- Beni, van ennek a Jézus-szobornak pásztorbotja?
- Hát persze! – vágta rá azonnal Beni. Most nem látom, de máskor láttam már, tudom, hogy van!
- Ilyen volt a ti vitátok is a kertben: nem ugyanúgy láttátok a dolgokat, ezért elkezdtetek veszekedni. Beni azt

is mondhatná, hogy Jézusnak nincs pásztorbotja, mert most éppen nem látja. Jól jegyezzétek meg: minden dolognak több oldala van, és egyszerre nem is látunk mindent. Vagy nekiállhatunk vitatkozni a másikkal vagy megnézhetjük, hogy a másik mit lát. És ha látjuk, hogy a másik mit lát, akkor már érteni fogjuk, hogy miért mondja azt, amit mond.

Borkának és Beninek nagyon tetszett az, amit a kertész mondott, és közben meg is nyugodtak. Hazafelé úton pedig azzal játszottak, hogy több oldalról is megnézték a fákat, padokat, lámpákat, házakat, és megállapították, hogy a kertésznek igaza van.

4. színező

Borka és Beni kedvenc játszóhelye a templomkert lett. A kert gondozását nagyon élvezték, ezért amikor csak tehatték, a kertben töltötték az idejüket. Így volt ez azon a napon is, amikor egy hirtelen jött eső miatt be kellett szaladniuk a kertésszel a templomba. A gyerekek nagyon nekikeseredtek, hogy nem lehetnek a kertben, és csak morogtak az eső miatt. Beni kérdését Borkának tette fel, de nem tőle várta a választ:

– Miért most eredt meg az eső?

Hogy fogunk így dolgozni?

Borka a kérdésre kérdéssel válaszolt:

– Hogyan fogjuk így rendben tartani a kertet? Mikor tudunk kint játszani, kapálgatni, öntözgetni?

A kertész elmosolyodott.

– Borka, nem gondolod, hogy most a jó Isten öntöz helyettünk?

Erre a gyerekek is elmosolyodtak.

– Szerintetek hány kis kanna vízzel öntöz most az Isten?

– Szerintem száz! – vágta rá Borka.

– Szerintem tízszáz! – próbált nagyobbat mondani Beni.

– Én nem tudom – mondta a kertész –, de nagyon sok munkát elvégez helyettünk! Ne aggódjatok, nem kell mindent nekünk elvégeznünk, Isten tudja, mire van igazán szükségünk. Ha Ő esőt küld, akkor ne bosszankodjunk, hanem vegyük észre, hogy tulajdonképpen Ő öntöz helyettünk. Nekünk van időnk beszélgetni, és a növényeink sem száradnak el.

– Tényleg! Milyen jó innen beentről nézni az esőt! – szólott hozzá Borka.

– Borka, azt hiszem ebben a templomkertben többet tanulunk, mint csupán kertészkedni.

A kert lett az a hely, ahol Isten békessége megérkezett a két kis szívbe. Megtanulták, hogy békében lenni Istennel azt jelenti, hogy bíznak benne, még akkor is, ha máshogy alakulnak a dolgok, mint ahogy elképzelték. Rájöttek, hogy békében lenni a teremtett világgal azt jelenti, hogy gondolják a maguk módján, és eszükbe sem jut rombolni. És békében lenni a másikkal valami olyasmit jelent, hogy odafigyelünk a másokra.

5. színező

Ahogy telt az idő, és közeledett a tél, kevesebb munka volt a kertben, így a gyerekek egyre több időt töltöttek otthon a meleg lakásban. Továbbra is sokat játszottak együtt, előkerültek újra a félretett játékok, és sok nevetés töltötte be a házat.

Egy esős délután a kis barátok éppen Beniék házában voltak, amikor Beninek ismét kezébe került a robot, és mindent feledve, lázasan játszani kezdett vele. Olyannyira belemerült, hogy teljesen figyelmen kívül hagyta Borkát, és később azt sem vette észre, amikor Borka hazament.

A következő napon, amikor kilátogattak a kertbe, Beni oda is magával vitte a robotot. Borka nagyon elszomorodott ettől, aminek hangot is adott:

– Beni! Ha velem jössz a kertbe, miért a robottal játszol?

Beni egy pillanatra elszégyellte magát. Eszébe jutott az, amikor csak a robotra figyelt, és észrevétlenül elveszítette Borka társaságát. Visszaemlékezett, hogy milyen rossz volt akkor, mennyire hiányzott neki Borka, és tudta, hogy ezt nem akarja újra átélni.

– Igazad van Borka! El is teszem a játékot – mondta Beni, és betette gyorsan a játékot a kis hátizsákjába.

Utána együtt sepregették a lehullott faleveleket, amikor Borka véletlenül megbotlott, és ahogy megkapaszkodott volna egy bokorban, letörte annak egy ágát. Jobban megijedt attól, hogy letört az ág, mint attól, hogy elesett. A két kis barát

rohant a kertészhez, hogy elmondják mi történt, és meg akarták tudni, hogyan lehetne visszaragasztani az ágat. A kertész kedvesen elmagyarázta nekik, hogy az ágat már nem lehet visszatenni a helyére, de megnyugtatta őket, hogy nem történt nagy baj. Majd tavasszal meglátják milyen szép lesz a kert...

6. színező

Nagyon lassan teltek a téli hónapok. Amikor leesett az első hó, a gyerekek nagyon izgultak, hogy mi lesz a kis növényekkel, féltették őket, hogy esetleg megfáznak vagy megfagynak. De amikor a templomban találkoztak a kertésszel, ő megnyugtatta őket, hogy ez a természet rendje, és meglátják, tavasszal majd újjáéled minden. A lakásban töltött hosszú téli időben végül szinte meg is feledkeztek a kis kertről, így amikor tavasszal a fák bontogatni kezdték a rügyeiket, és a földből kezdtek előbújni a növények, akkor nagy lázba jöttek, és boldogan szaladtak megnézni a változásokat. Izgatottan, időnként türelmetlenül figyelték, hogy melyik növényből mi fejlődik ki. Nem hiába váraoztak. Nyár elejére gyönyörűen virágba borult az egész kert. Sosem láttak még ennyire szép és szívüknek kedves kertet. Borka kedvencei a tulipánok és az orgonák lettek, Beni pedig a jácintok illatát és a bazsarózsák nagy virágait szerette leginkább.

Egyik nap a kertész odavezette a gyerekeket egy nagy és dúsan virágzó bokorhoz, és ezt kérdezte tőlük:

- Emlékeztek arra, amikor Borka véletlenül letört egy ágat erről a bokorról?
- Erről? – kérdezte Beni hitetlenkedve. – De erről nem hiányzik semmi!
- Nem ám! – válaszolta a kertész – Sőt! Szebb, mint valaha! Újabb ágak nőttek a letört ág helyén, sűrűbb lett és rengeteg virágot hozott.

Borka erre ezt kérdezte:

- Akkor nem rontottam el semmit?
- Tudjátok, ha Isten úgy akarja, még a hibáinkat felhasználva is tehet csodát. Csodálatos lett ez a kert.
- Igen, olyan jó látni, hogy a sok munkának ez lett az eredménye!

Isten megáldotta a két kis barát életét. Megtanulták értékelni a barátságot, megtapasztalták, hogy milyen jó, ha együtt valami újat kezdenek, rájöttek, hogy a hibákból tanulni is lehet, és hiszik, hogy Isten kezébe helyezve még a rossz dolgokból is születhet valami csodás.

7. színező

Zsóri-Ments Orsolya

Fotó: Polesie Toys @Pexels

